

La colla de la plaça

En Marc, l’Elena, la Rebeca, en Pau, l’Emma, l’Anna i l’Aitana anaven a la mateixa classe. Eren una colla que gairebé sempre estaven junts: reien, jugaven, compartien l’esmorzar i, moltes tardes, quedaven a la plaça del barri, on s’ho passaven d’allò més bé.

Un matí, mentre la mestra escrivia a la pissarra, alguns de la colla van començar a parlar fluixet entre ells.

—Aquesta tarda quedem a la plaça? —va xiuxiuejar l’Elena.

—Sí! Podem portar la pilota i jugar a fet i amagar —va dir l’Emma.

—Jo vinc segur —va afegir l’Aitana.

En Marc, l’Anna i l’Emma anaven parlant emocionats, però a la Rebeca no li deien res. Ella, que estava asseguda ben a prop, ho sentia tot, però ningú no la mirava ni li preguntava si també hi volia anar.

La Rebeca va notar una punxadeta dins del pit. No entenia què passava. Sempre havien quedat tots junts. Per què aquell dia era diferent?

Va sonar la campana del pati i tothom va sortir corrents al pati de l'escola. La colla va començar a jugar, però quan la Rebeca s'hi va acostar, un dels nens li va dir:

—Volem jugar només nosaltres, ja que hem quedat junts aquesta tarda.

Aquelles paraules li van caure a sobre com una pedra.

La Rebeca es va quedar quieta uns segons. Es va posar molt trista, però encara així va reunir forces i va preguntar, amb veu suau:

—Puc quedar amb vosaltres aquesta tarda?

En Marc es va encongir d'espatlles i li va respondre:

—No ho sé, això li has de preguntar al Pau, però com no ha vingut...

La Rebeca no va dir res més. Va abaixar el cap i va marxar cap a un racó del pati. Tenia els ulls plens de llàgrimes, i va passar la resta de l'estona sola, veient com els altres jugaven i reien.

Aquella tarda, mentre la colla jugava a la plaça, la Rebeca es va quedar a casa. No tenia ganes de fer res. Només pensava en el que havia passat i en com n'era de lleig sentir-se invisible.

L'endemà, en Pau va tornar a l'escola. No havia anat el dia abans perquè havia estat malalt. Quan va arribar, la Rebeca el va anar a buscar a l'hora del pati.

—Pau, avui quedareu? —li va preguntar.

—Sí, és clar —va dir ell, somrient—. I tu també estàs superconvidada a venir.

La Rebeca el va mirar sorpresa. En Pau, en veure-li la cara, va deixar de somriure.

—Què passa? —li va preguntar—. Per què fas aquesta cara?

La Rebeca, amb els ulls plorosos, li va explicar tot el que havia passat el dia anterior. Li va dir que l'havien deixada de costat, que no li havien dit res de quedar, i que al pati li havien deixat clar que no la volien amb ells.

A mesura que escoltava, en Pau s'anava posant cada cop més seriós.

—Això no està gens bé —va dir finalment, indignat—. No haurien d'haver fet això mai.

De seguida, en Pau va reunir tota la colla al pati.

—Hem de parlar —va dir, amb veu ferma.

Tots es van mirar sense entendre gaire què passava.

—La Rebeca m'ha explicat el que va passar ahir. La vau deixar sola, no la vau convidar i, a sobre, li vau dir que no volíeu jugar amb ella.

Els altres van abaixar el cap. De cop, l'alegria del matí va desaparèixer.

L'Emma va ser la primera a parlar.

—No volíem fer-li tant mal…

L'Anna va afegir:

—Sí… crec que no vam pensar com se sentiria.

L'Elena va mirar la Rebeca i li va dir:

—Perdona. Ho vam fer molt malament.

En Marc també va fer un pas endavant.

—Tens raó d'estar enfadada. No t'hauríem d'haver deixat de costat.

L'Aitana, amb veu fluixeta, va dir:

—Ens sap molt greu, Rebeca.

La Rebeca no va respondre de seguida. Encara estava trista, però veure que almenys reconeixien el que havien fet li va alleujar una mica el cor.

En Pau els va mirar a tots i va dir:

—Una colla de veritat no deixa ningú fora. Si quedem, quedem tots. I si hi ha algun problema, es parla. Però ningú no ha de sentir-se apartat.

Tots van assentir en silenci.

Finalment, la Rebeca va somriure una mica.

—D'acord… però no vull que torni a passar.

—No passarà —van dir tots gairebé alhora.

Aquella tarda, la colla va quedar tota sencera a la plaça, com sempre haurien d'haver fet. Van jugar, van riure i van compartir una bona estona junts.

Però aquell dia no va ser com qualsevol altre. Aquell dia van aprendre una cosa important: que l'amistat de debò no deixa ningú enrere, i que de vegades una disculpa sincera pot arreglar allò que semblava

trencat.

I des d’aquell moment, cada vegada que algú proposava quedar, en Pau ho recordava ben fort:

—Tots vol dir tots.

I així, la colla de la plaça va continuar jugant, rient i creixent junta, amb més respecte, més cura i una amistat encara més forta.